



ACO ČOBIĆ, NAJSTARIJI ZAPOSLENIK NAJSTARIJEG NACIONALNOG KULTURNOG FESTIVALA

# Heraklo i ja bili smo 'hit' u Bosni

Piše: Bruno Lucić

Šetao je Petom avenijom u Manhattanu da bi ga bivši radni kolega usred New Yorka prepoznao i uzviknuo: Dubrovačke ljetne igre! Sjeća se kako je prilikom gostovanja u Sovjetskom Savezu s Ljubom Tadićem i Radom Šerbedžijom zasjeo u jednoj kavani u Odesi. Kad je Tito 1972. došao u Dubrovnik zbog Igara bio je pljusak pa su šefa Jugoslavije smjestili u Gradsku kavanu, ali glavni junak ovog teksta prošao je i osiguranje i Aleksandra Rankovića i došao do Starog te ga zatekao kako priča viceve.

Za pričati takve anegdote treba biti poseban, legendaran, duša od čovjeka - ukratko treba biti Aco Čobić. Najstariji je zaposlenik najstarijeg nacionalnog kulturnog festivala. Zaposlio se davne 1966. i od tada do danas život je posvetio igrama.

**Toliko godina s kaminom i po gužvi ulazim u Grad i drago mi je da nikada nisam nikoga udario, sretan je sugovornik**

## Najbolji vozač

Sedamdeset svijeća je na 'festivalskoj torti', a gospodar Aco više od pola stoljeća vezan je uz Festival.

- Kad sam počeo raditi, tehnički je direktor bio gospodar Stijepo Haklička, jako dobar i sposoban čovjek. Jednom je trebalo voziti neke slike i došao mi je jedan reći kuda moram proći kamionom, a ja sam mu rekao da ne mogu. Najedio sam se i kamionom



Aco Čobić od 1966. radi u Dubrovačkim ljetnim igrama

pošao u garažu, a on je pošao kod šefa Hakličke i rekao da ja odbijam proći. Znae što mu je gospodar Stijepo rekao? „Slušajte, ovo ste sad rekli i više nikad, on je najbolji vozač u gradu, ako on ne može onda ne može, slobodno podite ća!“, priča Aco te objašnjava što je sve radio:

- Jedno vrijeme sam bio voditelj objekta, pa šef voznog parka. Sad sam u mirovini, ali radim. Direktor u Ivici Prlanderu, kojeg znam odmalena, sam svojedobno rekao da moram u mirovinu, a on će meni: „Ma kakvu mirovinu?! Ajde ti vidi koliko će ti biti mirovina!“ Pošao sam provjeriti i rekli su mi da će mirovina biti mala zbog rata, a onda mi je Prlander rekao: „Aco, ti ćeš raditi jer ti si legenda grada, ti ćeš raditi sve dok možeš!“ (smijeh) Tako je i bilo i drago mi je da još radim. Obavim sve što treba, recimo, kad je bio koncert Toma Jonesa dosta je bilo naporno. U mene je sin to radio, tri dana smo to radili i poslije koncerta se sve moralo vratiti, bila su tri šlepera. Znači, radilo se noću, ali dobro je sve to išlo.

Ima nešto što ga posebno čini ponosnim.

- Meni je drago što toliko godina ulazim u Grad, a to je problem jer nitko neće da se skloni, ali nikad ni-

sam imao problema, nikada nikog nisam udario jer ako nekoga malo dotaknete taj vas ima pravo tužiti i onda mi ne bi mogli dobiti dozvolu za ući u Grad. Jer, takav je posao da predstava mora ići, nema tu „ne mogu“ ili „neću“. Stolica jedna ne smije faliti, sve mora biti u redu i evo Bogu hvala sve je to dosad išlo kako treba i nadam se da će dalje biti tako, kazuje iskusni vozač.

Tako dug radni staž iz sebe ostavlja bogat 'fundus anegdota'.

- Sjećam se dobro, gostovao je neki balet iz Francuske na Dupcu, tamo je bila predstava. Vrijeme je bilo kišovito i ujutro smo direktor Luka Obradović i ja pošli gore da vidimo što se događa jer je scenografija bila već postavljena. Pošli smo gore i imali smo što vidjeti: vjetar je sve srušio i došao je scenograf i zapitao se: što sad? Kaže njemu Luka: „ne bojte se, sad ćemo mi to srediti“. Pošli smo u skladište, uzeli smo paravane i odnijeli smo gore, sve to stavili, došla je ogromna crna krpica s kojom smo pokrili sve to, scenograf ništa nije promijenio, nije osjetio neke promjene, čudio se i zahvalio se rekavši: „ma vi ste čuda!“, kaže gospodar Aco hvaleći gospara Obradovića kao dobrog čovjeka.

Još jednog događaja se jako dobro sjeća.

- Gostovao je jedan grčki teatar i to su bile ogromne kulise i najteže mi je bilo ući u Grad. Morate paziti da ne 'zakačite' jer ako oštete kulisu ona se slomi i više ne vrijedi. Ali sam uspio. Kulise su bile duge više od 2,5 metra, a volti kraj zvonika su dosta visoki, oni na ulazu u Grad na Pločama baš i nisu, na to morate obratiti pažnju i to je bilo stvarno teško. I Heraklo koji stoji gore na Gradcu, on je visok preko dva-tri metra. Njega sam vozio iz Zagreba jer se radio gore, cijeli je od plastike, ali para da je od kamena. Interesantno je što prije nije bilo autoputa, prije se išlo preko Bosne. Gdje god sam ja stao bilo je puno ljudi, gledali su što ja to vozim, svi su pipali Herakla, jedan je sigurno trčao kilometar i pol po neki stari aparat kako bi se mogao slikati s Heraklom! (smijeh) To mi je bilo interesantno. Išao je Niko Mrša sa mnom, pitao se hoćemo li moći ući u Grad, ali sam mu rekao da se ne boji. I uspjeli smo unijeti Herakla u Knežev dvor jer je tamo bila predstava!

## Od sjevera do juga

Išao je gospodar Aco u Italiju jer je tamo bila izložba Ljetnih igara, čak su u

Švedsku išli s tom izložbom, a ravnatelj Igaro bio je Tomo Vlahutin koji je gospodar Aco isto ostao u dobrom sjećanju pa za nje ga kaže da je „bio dobar k'o kruh“.

Radili su u to vrijeme sve što treba, ali vremena su se promijenila.

- Ono je vrijeme bilo malo drukčije i bolje. S glumcima smo se družili, znali smo sjesti i popiti. Kad je Rade Šerbedžija igrao Hamleta to je bilo nevjerojatno! Kad bi završila predstava, onda bi se s Lovrjenca spustili svi dole, na Pilama bi bila muzika i do pet bi ujutro znali ostati, a u sedam već počinjemo raditi, prepričava gospodar Aco s osmijehom na licu te dodaje:

- Tada bi se mladost zaposlila preko Student servisa i bili su jako vrijedni, a sad neće nitko raditi. Pokušali su dovesti mlade iz Mostara, odakle sve ne, ali rade pet-šest dana i gotovo. Evo sad se neki muče, nema tko raditi, ali mora posao ići, to je najveći problem. Sjećam se jednom, žena vodi dijete od 16 godina i govori: „ajde molim vas, primite ga da radi!“ a danas morate tražiti radnu snagu, govori vozač.

- Volim ovaj posao jer su Dubrovačke ljetne igre poznate u svijetu. Ovome gradu treba nešto takvo i treba ih podržati. Samo jedan primjer: kad Igre počnu 10. srpnja Grad je pun, a 25. kolovoza već se pomalo prazni, ljudi se vraćaju doma, počinje škola. Svi koji dođu, glumci, muzičari, svi koji dobiju dnevniće, svi taj novac ostave ovdje, znači gradu je dobro, pojašnjava gospodar Aco koji hvali i sadašnju upravu, a bome i svoje sugrađane.

Izazov će mu ove godine biti gostovanje ruskog Marijinskog teatra, ali Aco se ne boji. Sin Đeki i unuk Kiko također su dio tima tako da će se veza obitelji Čobić i Ljetnih igara nastaviti. Ističe kako su u tehnici svi k'o jedan, a nakon razgovora opet sjeda u kamion i nastavlja vrijedno raditi.



FOTO: BOŽO RAČIĆ/HANZA MEDIA

## Tko ovo dovede? Aco!

- Bila je jedna predstava u Splitu, Volpone se zvala, išli smo je pogledati da vidimo može li gostovati u Gradu. Išao sam ja, Jupa kao režiser, a bio je još jedan s nama. Došli smo navečer tamo i bio je neki kafić i govori meni pokojni scenograf Miše Račić, koji je bio vrlo sposoban čovjek: „Aco, ajde molim te pogledaj tu predstavu malo pa opet dođi, vidi može li to ići u Grad!“ Kad sam se vratio pitali su me što mi se čini, odgovorio sam „super“ i predstava je došla u Grad, došao je ogromni šleper. Mislio se da nema šanse da scenografija uđe u Grad, sjećam se, bili su to neki vagoni pa i šine, bilo je puno materijala. Predstava je igrala na placi, ali su nas onda kritizirali: „Pa tko ovo dovede?!“ A oni svi: „Aco, Aco!“ (smijeh) No, sve je uspjelo stat!